

SZERKESZTŐI JEGYZET

November 11-én este meghallgattam a Ze-neakadémián a Caracasi Ifjúsági Zenekart, a venezuelai El Sistema zenepedagógiai rendszerben kialakult harminc (!) szimfonikus zenekar egyikét. Szépen játszottak, hallatlan kisugárzása volt a dobogót zsúfolásig megtöltő, nagy odaadással zenélő fiataloknak. Bármennyire is hitetlen az ember saját pedagógiai küszködéseinek tudatában, negyedszázaddal ezelőtti nagy hazai pedagógiai ábrándok elillanását is megélve, de mégis csak hinni kell, el kell fogadni, be kell ismerni, hogy vannak, lehetségesek pedagógiai forradalmak. Pedagógiai csodák. A nagy gondok előhívhatnak rendkívüli válaszokat, rendkívüli sikereket. Hogy aztán mi hol vétettük el, azt jó lenne mihamarabb, minél pontosabban tudni, hiszen ez ideig inkább csak egy negatív csodával büszkélkedhetünk, valahai, épnek tűnő oktatási rendszerünket olyannyira sikerült több hullámban megjavítanunk, hogy húsz év után újrakezdődött az alapozás.

Ugyanakkor utánaeredtünk a venezuelai megoldásnak is, szeptembertől 15 magyar általános iskolában kezdődött el a venezuelai mintára a Szimfónia program. Reméljük, hogy végig tudjuk vinni, s ha a caracasi koncerttermekbe nem is, de a sikeres szakmunkásvizsgájuk vagy érettségijük utáni banketten való örömenélésig legalább, egy kis magyar csoda volna ez is.

A dél-amerikai fiatalok koncertjének teltház, tomboló sikere volt. Már az első rész után akkora volt a taps (én az előtérből hallgattam, mert lekéstem a kezdést), hogy azt hittem, ez a koncert vége lehet csak. Ebben a túlzott lelkesedésben alighanem

bőven volt önsajnálát és lemondás is. Mégis inkább azt emelném ki, hogy mennyire várjuk, kívánjuk a nehéz sorsú fiatalok felemelkedését, sikerét, örömét. Ez kellene adjon ihletet minden cselekedetünknek.

„Aláírást kértem tőle.” „Annyira jó kétségben élni! Hinni a csodában!” „Tuti, hogy nincsen! De mindenki letagadta!” Szüleimnek eljátszottam, hogy várom.” „Elhittük és szerettük!” „Addig jobbak voltak az ünnepek, amíg hittem ezekben a dolgokban.” „Annyira szeretem ezeket a karácsonyi akciókat!” „Alsóban végig egy tanár volt a Mikulás, annyira vártuk, mindig tornacipőben volt, mindig a tornacipőjét figyeltük.” „A nagyoknak, nekünk is megadták, hogy gyerekek lehettünk.” „Én nagyon szeretek virgácsot kapni!”

Ezeket a mondatokat a Keresztesi Ilona szerkesztette *Vendég a háznál* című Kossuth rádiós program Mikulás-napi Válasz-utak adását hallgatva jegyeztem le december 5-én 11.32 és 11.58 között. Középiskolások meséltek egymásnak gyermekkori Mikulás- emlékeikről. Miközben megokosodva hajtogatjuk, hogy a mai fiatalok mások, szem elől téveszthetjük, mennyire ugyanazok is, mint amilyenek mi voltunk, meg az előttünk sorjázó sok-sok gyermeknemzedék. Nekik is kell a varázslat, hiába az infotechnológiai civilizáció bennszülöttei. Azt éreztem, mondataik, izgatottságuk, lelkesültségük minden tantervet felülír.

2014. december 15.
Takács Géza